

[Helga Pedersen.]

Da hovedforskellen mellem de danske sanktioner og lovforslagets regler er, at frihedsberøvelse kun undtagelsesvis finder anvendelse, opstår det spørgsmål, om samfundets sikkerhed er tilstrækkelig værnet ved lovforslagets bestemmelser; det tror jeg man må sige den er. Bestemmelserne om forvaring og anstaltsbehandling tager især sigte herpå. Opførelse af fængselsbygninger er næppe tilrådelig, den egentlige indespærring har vist sig særdeles vanskelig at gennemføre i de få tilfælde, hvor det har været forsøgt. Der kan heller ikke være tale om at overføre de pågældende til danske institutioner; hvis en grønlænder f. eks. kom til en psykopat-anstalt herhjemme, tror jeg i hvert fald, han kunne afskrives.

Jeg forstår forslaget bestemmelser om anstaltsanbringelse m. v. som anbringelse i grønlandske institutioner, men under hensyn til de givne oplysninger om, at grønlænderne kan anbringes i danske sindsygehospitalet, er jeg dog noget i tvivl og skal i udvalget komme tilbage hertil. I hovedprincippet, at der er taget tilstrækkelig hensyn til sikkerheden, er jeg altså enig.

Jeg finder det også rigtigt, at kastration ikke anvendes som tvangsforanstaltning; det stemmer med, hvad der har været praksis herhjemme uanset muligheden for tvangskastration i henhold til loven af 11. maj 1935.

En særlig tvivl rejste sig under forslaget forberedelse vedrørende spørgsmålet om betingede dommes anvendelse. Jeg er stadig af den mening, som jeg gav udtryk for i den justitsministerielle skrivelse af 26. juni 1951, der er optrykt som bilag til forslaget, at det ville skabe en unødigt komplikation i systemet, om man medtog dette institut.

Jeg finder det ikke nødvendigt her ved første behandling at fremsætte flere betragtninger over lovforslaget, der jo har været forberedt grundigt gennem længere tid. Vi skylder grønlænderne så hurtigt som muligt at skabe et retssystem, der er tidssvarende og i overensstemmelse med grønlændernes tarv. For kriminalrettens vedkommende synes jeg det foreliggende lovforslag opfylder disse betingelser, og jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale forslaget.

Halfdan Hendriksen: Såvel i Grønlands-kommissionen som i det grønlandske landsråd og ikke mindst i rigsdagens Grønlandsudvalg har de problemer, det foreliggende lovforslag omhandler, været debatteret år tilbage, og det samme gælder iøvrigt om de forhold, der omhandles i de 3 andre grønlandske lovforslag, der i dag er til behandling i det høje folketing.

Man har fra alle sider været klar over, at tiden var løbet fra den i Grønland gældende strafferet, og at det var nødvendigt, ikke mindst som et led i den nyordning af de grønlandske forhold, der er en konsekvens af, at Grønland ikke mere er en koloni, men en integrerende del af Danmark, at gennemføre en ny lovgivning på dette område.

Man ønskede fra Grønlandskommissionens side dette såre vigtige spørgsmål underkastet en grundig undersøgelse, forinden forslag blev fremsat. Det er — det må erkendes fra alle sider — et stort og værdifuldt arbejde, de jurister, der har været beskæftiget med denne sag, har udført. Det bør dog fremhæves, at forslaget på en række betydningsfulde punkter, som også nævnt af andre ærede ordførere, adskiller sig fra den danske strafferet, bl. a. naturligvis fordi der ved forslaget udarbejdelse har måttet tages hensyn til de særlige grønlandske forhold og til den grønlandske befolknings mentalitet. I denne forbindelse vil jeg gerne fremhæve, at jeg er glad over, at der i forslaget netop er lagt vægt på at undgå bestemmelser, som krænker grønlandsk retsfølelse eller strider imod de særlige grønlandske livsforhold.

Selvom jeg, som jeg her har nævnt, er klar over, at forslaget bestemmelser er gennemgået omhyggeligt inden lovforslagets fremsættelse, og at lovforslaget i det hele taget har fået en alsidig og sikkert også meget grundig behandling, inden det blev fremsat i det høje ting, finder jeg alligevel anledning til at fremsætte nogle ganske få bemærkninger.

Jeg hilser med tilfredshed bestemmelsen om, at forslaget omfatter alle i Grønland værende personer uanset deres afstamning, og at der i § 4, stk. 3, åbnes mulighed for, at sager under særlige forhold kan anlægges eller henvises til forfølgning i Danmark i henhold til den almindelige straffelovgivning. Jeg finder det også rigtigt allerede